

1. kapitola:

MOZAIKA KALAMITNÉHO VÝVOJA NA SLOVENSKU, STREDNEJ EURÓPE, EURÓPSKEJ ÚNII A VO SVETE PO SKONČENÍ STUDENEJ VOJNY

O dôvodoch pozadí a prípravách skončenia štyridsať ročnej vzájomne zastrašujúcej kampane si vydýchla veľká väčšina ľudí. Nové dokumenty ukazujú, že práve tie elity ktoré najviac pracovali na porážke sovietskeho bloku boli náhlost'ou rozpadu tohto bloku veľmi prekvapené. Bohužiaľ tzv. transformačné obdobie veľmi pošpinilo štít prechodovej etapy k západnému typu parlamentarizmu a k trhovému hospodárstvu. Radikály neoliberalizmu a neokonzervativizmu sa spojili a postarali sa ľahký prienik „všetkých západných nadnormatívnych zásob“ a zasypal poloprázdne regále nezorientovaného posttotalitného sveta tzv. tovarovými stojákmi, ktoré zmätené konzumné masy vykupovali. Tak sa väčšina priemyslových kapacít z bývalého bloku zrazu ocitla bez zákazníkov a bez trhových možností. Na šťastie posttotalitné štáty Strednej Európy neupadli do krvavých emancipačných a antiemancipačných konfliktov. Ako sa to zväzda podrobnejšie v iných častiach knihy je teraz neobjektívnym zvykom všetku špinu a neúspechy vrhať na konto buď minulých; totalitných mocenských garnitúr, alebo na konto súčasnej postkomunistickej moci. Je to neúplná pravda. Pravda je taká, že svet legality a svet ilegality je trvala súčasť objektívnej reality ľudstva od začiatku jeho organizovaného života, korupcia, úplatkárstvo, tunelovanie a uzatváranie uprednostňujúcich zmlúv, či vytváranie tichých koalícií šedých eminencií a a oficiálnej moci bolo už v otrokárskejších despóciach. Ide o vrodené disfunkcie a teda o atavizmy správania a nevymysleli ich ani kapitalisti, ani revolucionári. Je pochopiteľné že vo večne nedostatkovom „socialistickom“ prostredí bolo „podplácanie“ tradičným a rozšíreným spôsobom, ale až „rozkvet úplatkov“ za pomoc pri získavaní konexií a pri zapojení znalostí západného lobizmu počas privatizácie hospodárskeho potenciálu v postkomunistickom bloku, dal korupcii nové nevídané rozmery. Západní špekulanti poskytli aj softvér na vývoz „špinavých peňazí“ do „daňových rajov“ a tak si uchovali prehľad vyvážania tvrdých valút z havarovaných posttotalitných štátov a zároveň inkasovali provízie za „sprostredkovanie“. To viedlo k ešte zložitejšiemu prerastaniu sveta ilegality do sveta legality. Dokonca privatizáciou redukovaný verejný sektor prerastal cez lobistické a korupčné siete s „legálnymi“ podnikateľskými štruktúrami. Toto „prerastanie“ verejnej exekutívy s korupčnými podnikateľskými kruhmi je napríklad na Slovensku zdokumentované v kauze „Gorila“. Slovenská spravodajská služba (SIS) pomocou odpočúvacích techník zdokumentovala okolo r. 1999-2005 ohniská týchto praktík. Pretože štátne orgány týmito praktikami boli „znehynené“, tak došlo zrejme cielenou indiskréciou niektorých „spravodajcov“ k tomu, že niektorí investigatívni žurnalisti v r. 2010-2012 prípad Gorila poskytli zošokovanej verejnosti. Podobnou indiskréciou sa verejnosť dozvedela aj o menšej kauze „Sasanka“. Nie je to slovenská špecifika. Napokon z inej oblasti, tentoraz spravodajskej sa v r. 2011-2012 prevalili škandálne odpočúvacie aféry. Tieto móresy zmocňovania sa cudzích informácií dokumentovala jednak v USA aféra Wikileaks a najnovšia aféra odhalené agentom Eduardom Snowdenom o špehovaní európskych spojencov spravodajskými orgánmi USA v európskych centrálnych OSN a v centrálnych EU v Bruseli. Takéto zmocňovacie aféry sú všade, tak v európskych postkomunistických štátoch pri privatizovaní, ako v oboch hemisférach pri sledení po strategických informáciách. Bohužiaľ silné konexie špekulantov v štruktúrach moci dokážu spomaľovať nie len činnosť štátnej exekutívy, ale aj orgánov činných v trestnom konaní, vrátane súdnictva. Podobný vývoj „uspávania“ alebo „znehynenia“ či „spomalenia“ odhaľovania káz v rámci prerastania legálnych a ilegálnych „elít“ prebieha aj v Českej, Poľskej a Maďarskej republike. Zhnusené masy v SR, ČR, PR a v Maďarsku i Slovinsku však tiež napodobňujú drobnou korupciou a krádežami svoje

„elity“. Hypotekárne a kapitálové kolapsy na Západe však odhalili, že aj tam najmä nedôveryhodné audítorské a rejtngové inštitúcie klimatizovali verejnú mienku Západnej Európy a Ameriky, že korupcia v Západnej Európe a v USA je pod demokratickou kontrolou. To však je tiež málo hodné dôvery. „Atlantická demokracia“ stále viditeľnejšie smeruje do plutokratickej mutácie, alebo - sterilnejšie povedané – do „postdemokracie“. Vidíme jasné paralely komplexnej degradácie tak na Slovensku ako u slovenských susedov a vôbec v západnej hemisfére. V postprivatizačnom období sa stali „verejné obstarania“ aj v strednej a východnej Európe zdrojom priživovania a podlamovali vôľu novej vrstvy podnikateľov uchovať podnikanie v mantineloch legality.

Bohužiaľ elity ani vo svojej západnej doméne nevyužili „oddychovú prestávku“ po skončení studenej vojny na vlastnú zdokonaľovaciu kúru. Postnovoveký globálny trh neprozreteľne, alebo zámerne neutralizoval regulačno-dohľadové systémy a tak urýchlil kolapsy vo všetkých trhoch. Právne normy a správacie štandardy síce „deregulovali“ trh, ale zároveň tak skomplikovali celý právny systém lobistickými „výnimkami“ a „doplňkami“, že sa stal mnohonásobne komplikovanejším a teda aj „drahším“. Takto namiesto „zjednodušenia“ globálneho systému **vznikol násobne komplikovanejší systém** v ktorom „virtuálne špekulácie“ mnohonásobne umožnili „zálohovanie“ reálnych trhových transakcií fiktívnymi transakcií špekulačných „bublín“. Na celom svete sa explozívne **rozrástla netransparentná zóna neregulovanej ekonomiky daňových rajov** o nové metódy špekulačnej uzurpácie i parazitizmu. Práve novovzniknuté tzv. derivátové a internetové trhy sa levím podielom zúčastnili na skomplikovaní a toxikovaní všetkých ostatných trhov. V zmysle **zákona o klesajúcich výnosoch zložitých systémov** dostavil sa po „uzurpačnej super-žatve“ „efekt praskania špekulačných bublín“. Prasknuté bubliny sa zmenili do podoby „čiernych dier strát“. V kolapsoch prešpekulovaných trhov sa znehodnotili nie len kurzy reálnych komodít, ale aj verejné prostriedky spanikárených vlád, ktoré do týchto „dier“ bezhlavo vlievali „balíčky oživovania“. **Joseph A. Tainter** už v r. 1988 objasnil podstatu kolapsov zložitých systémov, v ktorých všetky efekty sa strácajú práve kvôli zložitosti „praktík“ na globálnych „liberalizovaných“ trhoch (lit. 97.kol.n.). **Zákonnosti tzv. medzných (hraničných) výkonov a „poklesu výnosov“ v dôsledku rastu zložitosti systémov sú neúprosné.** Je na čase obnažiť a rozklúčovať („dešifrovať“) evolučný mechanizmus resp. organizmus ľudského správania, ktorý vie „vyprodukovať“ toľko identifikovateľných strát. Zadlžovanie národných ekonomík je hrozivé a s ním spojené znehodnocovania mien vedú ku eskalačnej špirále nákupu drahých kovov. V prvom polroku 2011 cena trojskej unce zlata prevýšila magickú hranicu 1500 USD a neúprosné, i keď kmitavo stúpa, čo **signalizuje tezauráciu hodnôt** a zvyšovanie straty dôveryhodnosti „papierových“ mien, vrátane „svetovej rezervnej meny“. „Tezaury drahých kovov“ treba niekde uložiť a „vydať certifikáty o ich uložení“. Avšak už teraz sa objavuje rastúci fenomén výskytu „falošných certifikátov drahých kovov“ a hrozí vznik „bublín falošných certifikátov drahých kovov“. V r. 2010-2012 sa opakuje striedanie poklesu a rastu drahých kovov, čo však už menej svedčí o zmene dôvery, ako o špekulačnom kalkule tých, ktorí rozkrúcajú rastovú či pokleповú tendenciu, aby na tzv. kurzových diferenciáloch zhrabli tučné rozdiely falošných kurzov falošných cenín. Pôvod však leží aj v hre medzi legislatívou a exekutívou USA o tzv. oddialovaní „fiskálneho útesu“, ktorá naznačuje, že elity neriešia problém umorovania dlhov USA. Šporivci i špekulanti unikajú znehodnoteniu peňazí do tezaurácie, do zásob (skrytých „pokladov“) drahých kovov a do inkasovania rozdielu kurzov vo vyvolanej „horúčke zmeny cien“ i horúčke „falošných certifikátov drahých kovov“. Hrozí skratové konanie a vytvára sa priestor pre radikálnych dobrodruhov. Hoci ľudstvo – psychologicky povedané - vstupom do tretieho tisícročia začalo odrátavať svoj **raný postnovovek**, jeho mocenské elity i plebs prejavujú zatiaľ nedostatočnú schopnosť kritickej sebareflexie. Tvrdohlavo odmietajú zobrať na vedomie fakt, že so

zbraňami hromadného ničenia sa už na destabilizovanej geopolitickej scéne nemôžu správať ako paleolitickí bojovníci a lovci. Navyše špekulačné bubliny „nahrádzajú“ trh „lovným teritórium“ a aj „lovnú korisť“ falošnou lovnou korisťou. Tak isto v globálnom prepojenom kapitálovom systéme nemožno tolerovať vypojenie dohľadových systémov a zaplavovať trhy málo krytými, teda znehodnotenými (infikovanými a kontaminovanými) ceninami, ktoré sú v podstate falošnými platidlami. (vrátane štátnych dlhopisom tiež väčšinou málo krytých).

Cez výmennú transakčnú prepojenosť sa aj iné veľké menové systémy dostávajú na hranu kolapsu (do toho stavu sa dostalo aj Euro pri garantovaní platbyschopnosti gréckej a írskkej zadlženej ekonomiky v roku 2010). Infikovanie svetových finančných trhov obehom dubioznych „cenín a ich derivátov“ spôsobuje pandemický rozvrat ekonomických vzťahov. Mágovia FED-u vymysleli eufemistické krycie meno – „**kvantitatívne uvoľňovanie**“ - pre znehodnocovanie peňazí vydávaním nekrytých emisií. Správnejší názov by bol „vydávanie nekrytých a teda falošných platidiel“. Pripomeňme si, že zárodok globálneho kolapsu zložitého sveta začal sa už vtedy keď víťazní a zároveň veľmi „paradoxní spojenci“ („stalinského reálneho socializmu“ a „západného reálneho kapitalizmu“) sa nepoučili z desivej druhej svetovej vojny. Len čo sa totiž skončila druhá svetová vojna, tak sa víťazní pohrobkovia arcikonzervatívcov a arciliberálov rozhodli vyskúšať „experiment nukleárneho zastrašovania“ voči „revolučným arcimodernistom“ prostredníctvom „svetovej studenej vojny“.

Oba tábory bývalých spojencov budujúc privilegované „vojensko-priemyslové komplexy“ začali po r. 1948 budovať stále zložitejší systém vzájomného jadrového zastrašovania vo forme eskalovania „**studenej vojny**“. Aj „partajné elity“ povojnového stalinského „reálneho socializmu“ a aj obhajcovia ortodoxného západného kapitalizmu sa rozhodli podstúpiť súťaž o svetové prvenstvo. Oba súperiace bloky teda poňali stupňovanie zastrašovania ako spôsob permanentnej, stále sofistikovanejšej psychologickéj i hospodárskej vojny, pri čom na okrajoch blokových rozhraní preskúšavali varianty lokálnych „horúcich konfliktov“ a tzv. zástupných konfliktov. Pochopiteľne tento „studený variant“ nútil oba bloky k enormným zbrojným výdajom a teda svojou nadmernosťou bol mimoriadne plytvajúcim spôsobom vysilovania protivníkov, ale aj plytvania globálnymi zdrojmi. A ľudstvo po celé dlhé obdobie globálnej studenej vojny stále balansovalo nad priepasťou jadrového sebazničenia. Dlhoročné zbrojné preteky pohlcovali obrovské hodnoty a vlastne tvorili základy kolapsu nie len **dýchavičného a chudobnejšieho reálneho socializmu**, ale aj **pružnejšieho a bohatšieho reálneho konzumizmu**. Plánovací dirigizmus sovietskeho bloku po „ropnom šoku“ (1973) stratil **spôsobilosť rozšírenej reprodukcie** a vplával do „**oceánu permanentného zadlžovania**“. Ale aj v dominujúcej svetovej mocnosti (USA) sa rapídny spôsobom počas zbrojných pretekoch vyparila obrovská suma **prebytkového kapitálu**. Už v r. 1971 musel **Nixon** v dôsledku rastúceho rozpočtového schodku oznámiť vypovedanie **Breton-Woodských dohôd o zlatom štandarde**. USA sa vyhlili zodpovednosti, ktorú dovtedy plnili, keď svetovú rezervnú menu – US dolár garantovali zlatým krytím. Takto aj „reálny kapitalizmus“ ticho vplával do zradných vôd „nekrytých peňazí“. Avšak studená vojna a s ňou spojené zbrojné preteky sa stali nie len obrovským pohlcovačom hodnôt a zdrojov planéty, ale aj vysilujúcim a **barbarizujúcim zápasom**. Súbežná psychologická vojna ruinovala nielen psychický, ale najmä etický potenciál ľudstva. Rástol pocit, že treba nájsť nejaké riešenie (keď už inšie nie, tak aspoň oddychovú pauzu). **Nuž a po takomto neúprosnom zápornom kauzálnom reťazci** stal sa **spomínaný zázrak antikatastrofy**. **Predstavitelia arcikonzervatívcov a arciliberálov na jednej strane a predstavitelia „revolučných“ arcimodernistov“ ozubadlili svojich radikálnych extrémistov a cez diskrétnu vzájomnú koordináciu svojich spravodajských služieb nastal „zamatový**

koniec studenej vojny“. Zložitý pohlcovač zdrojov eskalačného zbrojenia sa dostal do krátkeho zjednodušujúceho útlmu. Kausalna zotrvačnosť je totiž taká, že po „zamatovej perióde 1989 – 1991“ sa do mocenskej (ekonomickej, politickej, ideologickej a vojenskej) praxe začali znova predierať atavizmy surovej dominácie. „Vojensko-priemyslový komplex“ a jeho politická loby u globálnych víťazov totiž nezaháľali a odmietli „hrozbu demilitarizácie“. Totiž zbrojenie je „ideálny“ systém na spermanentnenie konjunktúry ako „zbrojnej konjunktúry“. Po „zamatovom“ („antikatastrofickom“) konci studenej vojny radikáli zo všetkých táborov (aj aktuálnych víťazov, aj aspirantov budúcich víťazov, aj zatrpknutých „porazených“) sa dohodli na tichej obnove zbrojných výdajov. Tým spôsobom vlastne faktický koordinovali svoje správacie postupy pri obnove zostarievajúcich zbrojných systémov a to jednak predajom „nadnormatívnych zásob prestarnutých zbraní a jednak vývojom a výrobou novších systémov. Je pochopiteľné, že viac si mohli dovoliť „víťazi“ studenej vojny než „porazení“. Samozrejme je viacero verzíj „odhaľujúcich“ spôsoby, dôvody a realizátorov „zamatového ukončenia studenej vojny. Ale dôkladnejšie sledovanie úvah, krokov a nerozhodnosti Busha seniora ukazujú, že hoci „práca“ na rozklade súperiaceho bloku bola hlavnou témou všetkých povojnových administrácii USA, predsa pôvodne Bush s Gorbačovom uvažovali o väčšej „voľnosti“ sovietskych prerestrojkárov a dokonca aj o väčšom podiele sfér vplyvu „perestrojkového Ruska.